

ΔΙΓ' ΑΠ' ΟΔΑ

ΤΡΕΙΣ ΔΕΚΑΛΟΓΟΙ

ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΤΡΕΣ

- 1) Νά μη μπαίνης με κατεβαμένα μούτρα στο σπίτι σου.
- 2) Ν' αφήνεις τις τσιφές σου στην εξώπορτα του σπιτιού σου.
- 3) Νά προσέχης να μην κάνης στη γυναίκα σου παρατηρήσεις, παρά μόνο λογικές, δίκαιες, σωστές.
- 4) "Όταν έχεις άδικο, να όμως λογής το σφάλμα σου και δέν είνε ανάγκη να ζητάς συγγνώμη.
- 5) Νά είσαι ταχτικός στις ώρες του φαγητού και της εξόδου σου.
- 6) "Όταν τ'ο φαγητό δέν είνε έτοιμο, να περιμένης και να μη γκρινιάζης.
- 7) Τη νύχτα να μη λείπης ποτέ από τ'ο σπίτι σου.
- 8) Νά μην κοιθαλάς συχνά στο σπίτι σου φίλους.
- 9) Νά μη διαπαιστής ποτέ στη σύζυγό σου.
- 10) Νά μην έπειθαίνης στα έφηγα της νοικοκυράς.

ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

- 1) Νά μη φανείσαι κατωφιασμένη μπρός στον άντρα σου.
- 2) Νά μην τ'ο κάνης παρατηρήσεις με ύφος άσπληρό.
- 3) Νά μην περιφρονής τη γνώμη του.
- 4) Νά μην κλαις μπροστά του.
- 5) Νά μην τόν έμποδίζης να βγαίνη έξω.
- 6) Νά μη γκρινιάζης όταν άργοποιεί κατά την ώρα του φαγητού.
- 7) Νά μην τόν περιμένης ποτέ τη νύχτα.
- 8) Νά μη φωνάζεις ποτέ πως πηγαίνουν η δουλειές του.
- 9) Νά μην έπειθής τις αντίληψεις σου.
- 10) Νά μην εκφράζης διαπιστία για τ'α λόγια του και τις πράξεις του.

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

—Νά λούζεστε τουλάχιστο μιά φορά την έβδομάδα και να πλύνετε με κρύο νερό καθημερινώς.
 —Νά συνηθίζετε να πίνετε καφέ και τσάι, να τ'α μετριάσετε.

—Μην πίνετε ποτέ πολύ ζεστά, ούτε πολύ κρύα ποτά.

—Νά αποφεύγετε τ'ο χροινό κρασί.
 —Νά μασάτε άρετά την τροφή πριν την καταπιήτε.

—Νά έχετε ώρες ταχτικές για τ'ο γεύμα και τ'ο δείπνο σας.
 —Μην κοιμηθήτε, φροντίστε να... Ξαλαρωθήςτε.

—Νά κοιμάστε σε ήσυχο μέρος και να μην άφίνετε άλλον να κοιμηθί στο κρεβάτι σας.

—Νά πλავιάζετε νωρίς και να παρατείνετε όσο μπορείτε τόν ύπνο σας.

—Νά αερίζετε διαρκώς την κρεββατοκάμαρά σας.

νάο της 'Αγίας Ειρήνης — που ήταν τότε ο Μητροπολιτικός — τόν επικήδειο. Είπε άρετά, τέλος όμως, έπειδή έκονόρατθηκε, θέλοντας να συντομεύσει, είπε:

"Ταύτα περί τού δαιδίου άνδρός, τ'α δέ άφορώντα την έπιστημονικήν αυτού δρ'ασιν, δύναιται τις ν' άναγνώση εις την έξοχον περί αυτού πραγματείαν του κυρίου 'Αναστασίου Γούδα". 'Επρόσθεσε ακόμη λίγα λόγια και τέλος ο γέρο-Βάμβας διέπραξε την έξης άφηρημάδα: 'Εσίγησε τ'ο χέρι και εύλογώντας τ'ο λείψανο του 'Αναστασίου Λευκία, εφώναξε τρεις φορές τ'ο συνηθισμένο:

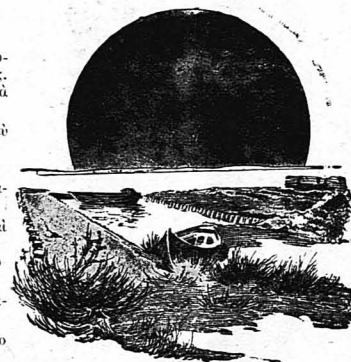
—'Ο Θεός αναπαύη και συγχωρήση την ψυχήν του δαιδίου 'Αναστασίου... Γ ο ύ δ α, έν τόπω γλοερωθ, έν τόπω αναμύζωκος κ.λ.π.

Και ο Γούδας ήταν εκεί μπροστά, ζωντανός και άκουγε τη νεκρώσιο ακολουθία του!... Και γράφει σχετικώς:

"Τ'ο άπροσδόκητον τούτου άστειον περιστατικόν μετέβαλε τ'ο πένθος εις ήλαρότητα. Οι δέ γνωρίζοντες την ήδύτητα του νεκρού εις τ'α άστειά, είπον: "Προωρισμένον ήτο, φαίνεται, έπί τής Θείας Προνοίας, ο έν όλω τ'ω βίω υνέκ'α άστειος Δευκίας και να κηδευθ'ή έν τ'ω μέσω ήλαρότητος και άστειών".

Στα τελευταία χρόνια της ζωής του ο Νεόφυτος Βάμβας ζούσε φτωχός, σ' ένα χωριόστο άντικρυ της 'Εθνικής Βιβλιοθήκης, εκεί όπου τώρα βρίσκεται τ'ο μεγάλο Πεσμαζόγλου.

'Ο Βασιλεύς 'Όθων, όταν έμαθε την άδύγητη φτώχεια του 'εδιδασκάλου του Γένονα, έταράχθη και άμέσως έφρόντισε γι' αυτόν. άλλ' ο Νεόφυτος Βάμβας δέν είχε πια πολλές ήμέρες ζωής. Τ'ο πρωί της 9 'Ιανουαρίου 1855 τόν βρήκαν νεκρό στην πολυθρόνα του, άνάμεσα στα βιβλία του, με τ'ο κεφάλι σκυφτό σ' έναν τόμο 'Ιωάννου του Χριστοστόμου.



Η ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΩΝ ΓΕΙΤΟΝΩΝ ΜΑΣ

ΣΕΡΒΙΚΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Κάτον άπ' τής λέυκας τη σι'ά ο Γιάγκος έκομιόταν. ο πρώτος μέσα στο χοριό στην όμορφιά και χάρη. Τρεις νείες έκειβζ διαβάναν, τρεις όμορφες παρθένας, κ' από τις τρεις ή καθεμιά εδ'όθηκε να λήη τ'ο πρόγμα τ' όμοιότερο τ'ο πιθυώουσε νάχη. —'Ηθέλα νάχο, είπεν ή μία, μεταξοτή μιά ζώνη, μιά ζώνη χρυσοκέντητη γιά τή μικρή μου μέση. 'Η άλλη είπε: —'Ηθέλα χρυσό ένα δαχτυλίδι, γ' αστράφτη, να λαμποκοπά, να τ'ο ζήλευον όλες!

'Η τρίτη ή όμοιότερη, ή γαλανή Γιαννίτσα είπε: — Δέν θέλω τίποε άτ' όσα έπαθώμειτε, κανένα πρόγμα εδ'ω στη γή δέν βλέπω να μ' όοείση, κανένα όμοιότερο δέν βρισκόμ από τ'ο Γιάγκο! Κουτέ και μ' γαρφείτε, τί πράγματσα ζητάτε; Μπορεί ή ζώνη να τρυφή, με τόν καιρό να λυώση, τ'ο δαχτυλίδι τ'ο χρυσό να πατηθ'ή να σπάση, άλλ' ο Γιάγκος πάντοτε θάν' όμορφος γιά μένα!

Παίζοντας την καθαρά τον όιο άρμονία και χάρη έδιάβαινε τ'ο όρμόιο του πανώρου παλληκάρη. Χορδή τής είχε ολόεσθη μιά τριχά κοριτσιού κ' ένα φτηνό γιά τόσο του κριτούσε γερακιού. Στη μελωδία που σκόρπιζεν έκ'ίνος, λιγωμένη μιά νειά καθώς τόν κούταζεν, έλεγε μαγεμένη: —'Αν ο ύδακός έχάρει σ' έμέ τήν ευτυχία

να χαιρώμαι οτά σι'εθη μου μιά τέτοια όμορφιά! Στ' όρμόιο του γαριού άλλα ήθελε τ'ο σκορπισίω, με όρδα τ'ο προκέραιο ήθελε τ'ο γεμισίω, στόν τρυφερό νά λούζ'ται τ'ο γιούλιου άνασασμό, να χαιρείται στ'ο χείλιω μου τ'ο γέλιο τ'ο γλυκό...

"Αν τ'ο βίος είχα τ'ο Τ'ο φου, τόν πολύ του θησαυρό, άν τ'α πλούτη ν' είχα έγώ, θάέξα τι να τ'α κάμω. Αν τ'α είχα, θ' άποτοβόσα τ'α όμοιότερα τ'ο κόσμου κ' ότι θέ να πιθωόισα. 'Αν τ'ο βίος είχα τ'ο Τ'ο φου, τόν πολύ του θησαυρό, άν τ'α πλούτη μου είχα έγώ,

πέρα εκεί κατά τ'ο Σάβα, που να με θανατίζον βιοι, γής θ' άγόραζα να φτιόσω, να φτιέφω περιβόλι. 'Αν τ'ο μάλιαμ τ'ο Τ'ο φου, άν τ'α πλούτη του είχα έγώ,

ότι πεις ήθελα πάρει, θάχα γιά περιβολάχη τ' όμορφότερο που ήπαρχει μέσ' στόν κόσμο παι- (πλάρι.)

"Αν στό βίος και στό χρυσάμι ήμουν όμοια με τόν (Τ'ο φου,)

ήθελα τ'ο Λάζαρο μου ποίν' άνύπαντρος να πάρω κ' έταν τέτοιο όμορφονεό νάχο έγώ γιά κριτοφό.

'Ολονυχτίς έφέναναν θλιβερά δυό άρδονια άσπου έφρξε ή αύγούλα και τ'α μάτια τ'α όρραία, τ'α έρωτικά και κλειση δέν ήμπορεσε ή νυφούλα.

—'Ελακέ μου άφέντη, ξύνα, σήμα εϊθύς, άκουσε τ' άηδονάκια π'ος λαλόυνε! Σέπνησε, σήμα, φώς μου, να μου πής γι'ατ' έτσι τ' άηδονάκια τραγουδούνε!

Και ο γαμπρός τής λείει όπως ξυτνά: —'Ανώ νεοι δέν εν', άγάθη μου, άηδονάκια, είνε ότ'ο τρυφερόκαρδα παιδιά, έρωτευμένα δυό παλληκάρια,

> Που με καϊμού, μ' άγάτη φλογερή στεναόυνε, άλλ'α δέν τραγουδούνε, έρχονται, τρέχουν, πάν' εδ'ω κ' εκεί, τ'ο ταιρι τους τ'α δύστυχα να βρούνε.

> 'Ετσι κ' έγώ, ψυχή μου, έταν καιρο έστέναζα και μικροτραγουδοόσα, γι'ατ' ως έκείνα, άγάτη μου, κ' έγώ έγούριζα και όένα όλο ζήτοόσα.

> Και να παραπονιέται, να θηρηή, ούτε στιγμή δέν έπαφε ή ψυχή μου, άσπου να σ' εύρω, κόρη μου χρυσή, άσπου να γίνης ταιρι μου, δική μου.

Met. ANAP. MARTZOKH

